

Sygn. akt III U 356/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2018 r.

Sąd Okręgowy w Łomży III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący : SSO Janusz Wyszyński

Protokolant : st. sekr. sąd. Katarzyna Gawrońska

po rozpoznaniu 14 listopada 2018 r. w Ł. na rozprawie

sprawy W. O.

przeciwko Prezesowi Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego (Oddział (...) w B. P. Terenowa w Z.)

o dodatek pielęgnacyjny

na skutek odwołania W. O.

od decyzji Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego (Placówka Terenowa w Z.)

z (...) Nr DS.(...)(...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt III U 356/18

UZASADNIENIE

Decyzją z (...) (znak DS.(...) (...)) Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego (Placówka Terenowa w Z.) odmówił W. O. prawa do dodatku pielęgnacyjnego na podstawie art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 20.12.1990r., o ubezpieczeniu społecznym rolników (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r., poz.2336 z późn. zm.) ponieważ Komisja Lekarska KRUS orzeczeniem z dnia (...).r., nie stwierdziła u niej niezdolności do samodzielnej egzystencji.

W odwołaniu od tej decyzji W. O. zakwestionowała jej zasadność. Podniosła, że lekarz rzeczoznawca Kasy orzekł jej okresową niezdolność do samodzielnej egzystencji. Natomiast Komisja lekarska Kasy takiej niezdolności nie stwierdziła. Zaskarżoną decyzję uznała więc za krzywdzącą i wniosła o powołanie komisji lekarskiej w celu ponownego zbadania jej osoby (k. 3).

W odpowiedzi na odwołanie KRUS wniósł o oddalenie odwołania w całości, podnosząc argumenty wskazane w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

Bezspornym było, że W. O. (ur. (...)), posiadająca prawo do emerytury rolniczej od (...) r. i dodatku pielęgnacyjnego na okres do 31.05.2018 r. (k. 336 akt rentowych), w dniu 29.05.2018 r. złożyła wniosek o ponowne ustalenie prawa do dodatku pielęgnacyjnego (k. 343 akt rentowych). Lekarz Rzeczoznawca KRUS orzeczeniem z (...) r. stwierdził całkowitą trwałą niezdolność do pracy w gospodarstwie rolnym oraz niezdolność do samodzielnej egzystencji nadal do

czerwca 2019 r. Jednak Komisja Lekarska KRUS w dniu (...)r. orzekła, iż stopień naruszenia sprawności organizmu u W. O. powoduje całkowitą trwałą niezdolność do pracy w gospodarstwie rolny. Nie stwierdziła natomiast niezdolności do samodzielnej egzystencji. Decyzją z (...) – obecnie zaskarżoną Prezes (...) Rolniczego (...) odmówił W. O. prawa do dodatku pielęgnacyjnego (k. 354 akt rentowych).

Powyższe ustalono na podstawie akt KRUS.

Zgodnie z art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1990r, o ubezpieczeniu społecznym rolników (tekst jedn. Dz.U. z 2017, poz. 2336 z późn. zm.) – zwanej dalej ustawą o u.s.r. - dodatek pielęgnacyjny przysługuje na zasadach i w wysokości określonej w przepisach emerytalnych.

Stosownie do art. 6 pkt 6 cyt. ustawy przez przepisy emerytalne należy rozumieć przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998r., o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1270 z późn. zm.) – zwaną dalej ustawą o e.r.f.u.s.

Zgodnie z art. 75 ust. 1 ustawy o e.r.f.u.s. dodatek pielęgnacyjny przysługuje osobie uprawnionej do emerytury lub renty, jeżeli osoba ta została uznana za całkowicie niezdolną do pracy oraz do samodzielnej egzystencji albo ukończyła 75 rok życia. Przy czym zgodnie z art. 13 ust. 5 wskazanej ustawy niezdolność do samodzielnej egzystencji orzeka się w przypadku stwierdzenia naruszenia sprawności organizmu w stopniu powodującym konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w zaspokojeniu podstawowych potrzeb życiowych. Orzeka się ją na okres dłuższy niż 5 lat w sytuacji gdy według wskazań wiedzy medycznej nie ma rokowań do odzyskania zdolności do samodzielnej egzystencji przed upływem tego okresu (ust.3) albo na okres nie dłuższy niż 5 lat – gdy takie rokowania istnieją (ust.2).

Wobec powyższego skuteczność odwołania była uzależniona od wykazania, iż odwołująca się jest osobą choćby okresowo niezdolną do samodzielnej egzystencji.

Na okoliczność ustalenia czy schorzenia występujące u odwołującej się spowodowały naruszenie sprawności organizmu w stopniu powodującym konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych tj., niezdolność do samodzielnej egzystencji Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu kardiologii, ortopedii i otolaryngologii.

Biegli lekarze sądowi po przeprowadzeniu badań oraz zapoznaniu się z dokumentacją lekarską dotyczącą stanu zdrowia W. O. rozpoznali u niej: stabilną chorobę wieńcową, nadciśnienie tętnicze, otyłość, żylaki podudzi, stan hemodynamiczny II stopnia wg. NYHA, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa i stawów, bóle i zawroty głowy naczyniowe bez cech uszkodzenia ośrodkowego i obwodowego układu nerwowego, obustronny niedosłuch większy po stronie prawej (k. 13-17).

Zdaniem biegłych sądowych stopień naruszenia sprawności organizmu odwołującej nie powoduje niezdolności do samodzielnej egzystencji. Odwołująca z uwagi na stopień nasilenia rozpoznanych schorzeń jest zdolna do samoobsługi i samodzielnego zaspakajania podstawowych potrzeb życiowych. W ich ocenie W. O. jest osobą otyłą z objawami choroby wieńcowej, z obniżoną tolerancją wysiłku spowodowaną otyłością i niewydolnością serca wynikającą z nadciśnienia tętniczego. Ruchomość kręgosłupa jest u niej zachowana. Chód powolny, samodzielny. Obustronne osłabienie słuchu, większe po stronie prawej, bez zaburzeń błędnikowych, wymaga zastosowaniu aparatu słuchowego w celu poprawy jakości słyszenia.

Żadna ze stron nie zgłosiła zastrzeżeń do powyższej opinii.

W ocenie Sądu Okręgowego, wnioski zawarte w opinii biegłych lekarzy sądowych należało podzielić w całości. Zostały one wydane po przeprowadzeniu badania odwołującego się, przez lekarzy specjalistów dysponujących odpowiednim wykształceniem oraz wiedzą medyczną w opiniowanym przez siebie zakresie. Ponadto o jej rzetelności i prawdziwości świadczy fakt, że została ona przekonywująco uzasadniona, a zawarte w niej wnioski poparte są rzeczową i logiczną

argumentacją oraz sformułowane są w przystępny i zrozumiały sposób. Opinia w ocenie Sądu uwzględnia całokształt okoliczności związanych ze stanem zdrowia odwołującego się. Sąd jest związany wnioskami takiej opinii.

Wobec powyższego uznać należało, iż odwołująca się jest zdolna do samodzielnej egzystencji. Nie spełnia więc przesłanki warunkującej skuteczne ubieganie się o zasiłek pielęgnacyjny na podstawie powołanych powyżej przepisów.

Mając powyższe na względzie, na zasadzie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd oddalił odwołanie jako niezasadne.